

Hạnh phúc tới rất vội

Tôi vừa muốn kéo anh lại, vừa muốn đẩy anh ra, vì hình như càng cố đẩy anh ra, anh lại càng kéo tôi lại gần. Và anh cứ thế, tới bất thành linh, chẳng bao giờ hẹn trước. Cứ khiến tôi nhảy chân sáo lên khi về tới nhà. Ở cạnh anh rất vui. Chẳng biết cái cảm giác đó sẽ kéo dài đến bao giờ...Tôi bắt đầu sợ đánh mất.

- Hôm nay cả lớp học thêm 45 phút để bù cho 2 ngày nghỉ của tuần trước.

Cả lớp ồ lên một tiếng khi nghe cô thông báo. Không sao, cũng chỉ còn một buổi nữa là không còn được học...Tôi nghĩ và mỉm cười. Mấy đứa nhóc này thật tình rất giống mình của cái thời mực tím.

Tôi là đứa hơi khác người thì phải. Khi người ta uống nước trà nóng giữa mùa đông buốt giá thì tôi vẫn thích gọi một ly trà đá và chờ cái lạnh chui dần qua cuống họng. Khi người ta thích đi những cái xe xịn và phân khối lớn thì tôi lại thích đi chiếc xe 82 độ. Thi thoảng lại thích cái cảm giác hơi ngọt ngọt trên xe bus. Khi người ta thích đi học ngoại ngữ ở những trung tâm lớn thì tôi lại xin đi học cùng mấy nhỏ cấp III ở trường ngay gần nhà. Khi người ta hướng tới cách ăn mặc sành điệu và sexy thì tôi lại thích cách ăn mặc bụi bặm. Khi người ta vai kề vai với người tình thì tôi lại thích nhâm nhi ly café ở một quán quen trong hẻm. Và tôi có cả ngàn đặc điểm được cho là khác người khác ví như cắt tóc kiểu ngang đồ và bôm, ví như là antifan của các chàng trai mà để slogan là: "Tôi yêu trẻ con và tôi thích cách người ta tạo ra chúng." Và thi thoảng cũng để lại hiệu ứng là sự quan tâm rất chi đặc biệt của một cơ sở các bạn bè và người thân.

Chưa bao giờ tôi tưởng tượng tình yêu sẽ đến với tôi như thế nào, nhưng đôi khi hạnh phúc lại đến vào lúc mà người ta không ngờ tới. Cũng giống như cơn mưa của ngày hôm ấy.

Một buổi chiều tôi đang sải bước trên con đường Pasteur sau khi bước chân ra khỏi trường Soul với cây đàn guitar trên vai thì cơn mưa sầm sập lao tới. Những chiếc lá bị bứt vội khỏi tán cây, cuộn mình lao xuống cùng những hạt mưa đang tung ra sau khi tiếp đất. Những bông hoa xà cừ trắng ngần cũng rơi lả tả, lăn lóc dưới chân tôi.

Tôi bước thật chậm, chẳng bận tâm cơn mưa đã làm tôi ướt áo và mái tóc cũng bết lại. Kéo chiếc mũ của áo khoác lên để ngăn lại một chút se sẽ lạnh. Tất cả là tại cái bài hát buồn...Tôi cúi người thắt lại cái dây giày vải vừa tuột thì chiếc đàn rơi xuống khỏi vai. Đúng lúc cơn mưa mịt mù trút nước.

Chiếc ô tô thắng vội, rồi tiếng bước chân đạp trên nước và bàn tay rắn rỏi kéo tôi vụt vào xe. Điều ấy khiến tôi ú ớ. Và trái tim tôi loạn nhịp khi chàng trai nào ôm ghì tôi vào ngực. Tôi càng cố đẩy thì người ấy càng cố kéo tôi vào người. Cái tay người ấy như gọng kìm cứ ấn cái đầu tôi vào cổ và với thái độ rất yêu thương, nhẫn nại. Cho tới khi tôi không chống cự gì nữa thì người ấy bắt đầu nói lỏng tay ra. Tôi bắt đầu thở và hết lên.

- Diên à, cái anh này.

Đến lúc này thì anh nhìn tôi với ánh mắt buồn và bối rối.

- Xin lỗi...cơn mưa lớn quá.

Với cái tính cách của tôi, đáng ra anh đã ăn cái bạt tai vì cái tội dám sàm sỡ tôi, và vì cây đàn của tôi còn nằm ở dưới đất. Nhưng không hiểu sao khi ấy, tôi chỉ yêu cầu dừng xe.

Cho đến bây giờ anh vẫn trêu tôi vì cái tội si mê cái vẻ đẹp của anh. Nhưng lúc ấy tôi chỉ nghĩ anh hẳn có chuyện gì buồn, và nhầm lẫn gì đó.

Tôi chẳng biết bằng cách nào mà anh có thể mò ra tôi giữa một cái bể người, thậm chí không hề biết tôi tên gì, ở đâu và làm gì?

Tôi làm việc tại một bệnh viện phụ sản. Và những người mà tôi thường gặp gỡ dĩ nhiên là các mẹ, các bà rồi. Thế mà khoảng chừng hai tuần sau lần gặp gỡ bất đắc dĩ đó. Anh tới tìm tôi.

Đi làm, tôi ăn mặc nhìn chừng chắc hơn nhiều so với cái vẻ nít con, bụi bặm hôm ấy. Cả anh và tôi đều ngỡ ngàng khi nhận ra nhau.

- Anh đưa vợ đi đẻ à?

Tôi vừa hỏi vừa ra về tìm kiếm. Chắc đó là điều khôn ngoan nhất tôi có thể làm để né tránh cái suy nghĩ, làm thế nào mà anh chàng đẹp trai này lại có thể tìm đến tôi cơ chứ.

- Tôi tới để gặp vợ.

Tôi muốn điên lên với cái vẻ tự đắc, và đôi mắt như đang cười khiêu khích tôi. Dĩ nhiên là tôi biết mình bị trêu đùa rồi. Giữ vẻ điềm tĩnh cần phải có, tôi rút tấm card cá nhân đưa anh và nói.

- Hãy liên lạc với tôi bằng số này. Tôi không có nhiều thời gian để nói chuyện với anh.

Tôi nói rồi quay lưng, biết là phía sau anh đang nhìn tôi - ớn lạnh vì màu áo blouse.

- EM LÀ ĐỊNH MỆNH ĐỜI ANH!

Tôi quyết định không thêm trả lời cái tin nhắn vớ vẩn như thế này. Tuy vậy nó vẫn làm tôi nao nao khi chợt nghĩ về một người đẹp trai với cánh tay rộng lớn.

Một buổi chiều, khi nắng vừa tắt. Tôi bước ra khỏi bệnh viện và hướng về phía nhà thờ. Cuối tuần tôi muốn tìm cảm giác bình yên nơi thánh đường và nếu trong lòng có bất cứ gì thì tôi mong đợi sự siêu nhiên sẽ mang tất cả đi.

Anh ở đó tự bao giờ với nụ cười hiền từ khác hẳn vẻ mặt nham nhở mà tôi tưởng tượng về anh như một gã Sở Khanh. Tôi đã yếu lòng?

Anh cứ tới bất thành linh khiến cho tôi bắt đầu sợ cảm giác không kiểm soát nổi cuộc sống của bản thân, và cả cảm xúc nữa.

Vào một buổi sáng đẹp trời nào đó, khi tôi vừa được ra trực, và đang rảo bước trên vỉa hè. Ngắm nghía tia nắng vừa xéo qua tán lá. Tôi cũng mê đắm với những cánh hoa vàng nào vừa rụng. Anh xuất hiện đột ngột, cướp tôi đi từ tay của những ngọn gió mát lạnh.

- Anh đưa tôi đi đâu vậy? Làm ơn buông cái tay anh ra khỏi tay tôi và cất cái mặt dê tiện của anh ở nhà.

- Một ngày đẹp trời như thế này, em không thể cất cái vẻ khó chịu khi gặp anh, và nói với anh bằng cái giọng ngọt ngào vốn có của em, hay là tặng cho anh một bản nhạc như là bỗ thí với kẻ ăn xin sao?

- Anh không biết là tôi rất mệt sao?

- Anh biết, nên đâu có bắt em đi để làm việc đâu, em cứ thư giãn như là điều em muốn, thậm chí em có thể ngủ.

- Ừ thì ngủ. Tôi sẽ ngủ thật đấy.

Và tôi ngủ ngon lành trong khi quên mất không rút bàn tay ra khỏi tay anh.

Chúng tôi tới Vũng Tàu khi nắng bắt đầu lên cao. Nắng vàng trải đều trên bờ cát. Biển xanh cũng như sâu hơn với bầu trời lên cao không một gợn mây.

- Đi spa được không em? Anh thấy mắt em có nếp nhăn rồi kìa.

Tôi rút vội chiếc điện thoại và soi mình thật kĩ. Tôi không chắc lắm về chuyện tôi đang bắt đầu già đi.

Tôi được nghỉ ngơi cho tới khi hoàng hôn bắt đầu buông xuống. Anh đánh thức tôi và cùng ngắm thứ ánh sáng đang nhạt dần, nhạt dần...

Một chút tham vọng, tôi bỗng muốn anh trở thành cái gì đó với tôi, hoặc chí ít cũng muốn lần sau như thế này.

Chúng tôi dắt nhau đi mấp mé triền nước. Mỗi lúc sóng xô lên, anh kéo tay tôi quay một vòng, còn tôi nhảy lò cò. Vậy là chỉ có chân anh ướt nhé. Tôi bắt đầu mở lòng ra để nói về những chuyện gần nhất. Thi thoảng dừng lại chụp hình chọc nhau và cười đùa.

Trăng cứ dịu dịu mà ru tôi bằng bài hát của biển. Bờ vai anh lớn thật lớn. Anh hỏi tôi:

- Em có muốn anh tặng em một bản nhạc không?

Tôi đồng ý nhưng với điều kiện sẽ không đàn cho anh đâu nhé. Anh cười vì cái kiêu con nít của tôi lại tái phát...

Ừ thì đi.

Anh bước chân vào một bar, và rất trịnh trọng anh tặng tôi một bản nhạc piano.

Vậy nhé. Vậy là không hề đụng hàng nhau rồi. Tôi hơi cười vì lúc trước chả phải chính tôi cũng bị tiếng đàn piano làm mê đắm...

Không nghĩ nữa. Tôi phải chấm dứt tình trạng này thật nhanh. Anh vừa đẹp trai, vừa hài hước, vừa đàn giỏi. Nhìn cách anh đàn thì nhất định là được đào tạo bài bản từ tấm bé. Tôi không nghĩ mình lại có ngày sẽ dừng lại ở một chàng lãng tử như thế này. Nhưng cái cảm giác khi mọi người vỗ tay rào rào, và ánh mắt khi tị của một cơ sở các cô gái có mặt hôm đó thì tôi lại muốn ngay lập tức cho anh là ứng viên của tình đầu. Duy chỉ có việc anh là ai? Anh từ đâu đến? Anh là người như thế nào? Và tôi có phải là người thay thế không?

Tôi vừa muốn kéo anh lại. Vừa muốn đẩy anh ra, vì hình như càng cố đẩy anh ra, anh lại càng kéo tôi lại gần. Và anh cứ thế, tới bất thành linh, chẳng bao giờ hẹn trước. Cứ khiến tôi nhảy chân sáo lên khi về tới nhà. Ở cạnh anh rất vui. Chẳng biết cái cảm giác đó sẽ kéo dài đến bao giờ... Tôi bắt đầu sợ đánh mất.

Tôi chủ động hẹn hò anh thay vì cứ bị bắt đi bắt ngờ như vậy. Sau khi ngồi vắt vẻo trên một đoạn dây xích nhìn ra dòng sông, và đàn cho anh nghe một bản nhạc trong bộ phim tôi xem từ thời bé xíu, tôi bắt đầu câu chuyện về tuổi thơ.

Tôi đã hỏi về anh, từng bước một thử kéo anh đi theo những gì tôi sắp sẵn ở nhà. Tôi không muốn chuyện tình phải kết thúc trong đau buồn nên sẽ xác định trước xem anh yêu tôi bao nhiêu phần. Nhưng những câu trả lời của anh khiến tôi hơi hụt hẫng.

- Tuổi thơ anh là học.
- Tình yêu lớn nhất của anh là yêu chính bản thân mình.
- Điều anh hạnh phúc nhất là được sống thoải mái, và làm những gì mình thích.
- Thể loại nhạc mà anh thích nghe nhất là hỗn hợp, tùy tâm trạng.
- Anh không đi làm, ở nhà đi loanh quanh, gặp gỡ ít người và cười cười nói nói.
- Ba mẹ anh còn trẻ, khỏe, làm nhiều việc và rất yêu con cái.
- Anh từng yêu rất nhiều người, và họ đều có điểm chung là toàn bỏ anh mà đi...

Nhưng dường như những điều khó hiểu về anh lại khiến tôi tò mò, và có lúc chợt nhận ra anh cũng rất hấp dẫn.

Cho tới ngày không phải anh kéo tôi đi mà là một người con gái. Cô ấy xuất hiện bất ngờ với cái nhìn sắc lạnh, sự ăn mặc sành điệu, cùng với lời mời 1 ly nước và một cuộc nói chuyện.

Cô ấy giới thiệu bản thân là một giảng viên của trường đại học - đã là vợ hợp pháp của anh. Cô ấy còn lấy bức hình đáng yêu của con gái bé bỏng, cho tôi xem hình cưới, và những khoảnh khắc đáng nhớ... Cô ấy nói trong nước mắt về việc cô ấy bất lực thế nào từ khi biết anh có liên quan tới hàng đá. Cô ấy quyết định ly hôn để giải thoát. Nhưng một khoảng thời gian dài cô ấy vẫn không ngừng quan tâm tới anh, cô ấy biết tất cả về mối quan hệ của anh và tôi.

Cô ấy tới không phải để chia rẽ, mà là một lời thỉnh cầu. Cô ấy xin tôi hãy làm mọi cách để kéo anh ra khỏi vòng sa ngã khi còn có thể.

Tôi đã không thể nói chuyện với anh ngay sau cuộc gặp gỡ với người con gái ấy? Tôi suy nghĩ về việc tại sao tôi lại phải chấp nhận một con người như vậy? Tôi hoàn toàn có thể lựa chọn một người đàn ông tốt hơn anh ấy và không hề có rắc rối gì. Tôi quay sang cự tuyệt tình cảm của anh.

Còn anh đã linh cảm thấy điều chẳng lành nên đã tức tốc đi tìm tôi. Vỗ bàn tay cứng cỏi đó, kéo tôi ra khỏi nhà, lên xe và lao vút trên đường phố.

Đến lúc này thì tôi không thể nào nhịn được nữa. Tôi nói như hét lên.

- Anh có phải là một con quỷ ở địa ngục lên phải không? Nếu không thì anh là ai? Anh từ đâu đến? Anh làm gì? Anh ở đâu? Anh sống như thế nào? Và tất tần tật về anh? Tôi chưa bao giờ nhận được một câu nói nghiêm túc về tất cả những điều tôi cần biết?

Anh cứ đi. Cầm vô lăng thật chặt, và rẽ dòng người. Kéo tôi đi. Vội vã mở cửa một căn hộ. Đẩy tôi vào. Khi cánh cửa đóng sầm lại. Anh ôm tôi thật chặt. Hôn ngấu ngiến. Mặc cho tôi giằng co. Anh vẫn hôn tôi đến ngạt thở. Anh kéo nát đồ của tôi như một gã trai lên cơn điên dại và mất ý thức tự chủ về bản thân. Anh bế tôi lao tới cái giường và lại hôn. Nổi uất hận trào dâng trong con người tôi. Tôi đã thề là nếu anh không giết chết tôi, nhất định tôi sẽ giết chết anh. Tôi khóc tức tưởi, từng giọt nước nóng bỏng thi nhau rơi. Nơi con tim tôi như chết hết mười phần.

Bất giác anh dừng lại. Nuốt những giọt nước đang rơi. Anh vẫn ghì tôi thật chặt và khóc.

- Cứu anh đi, em là bác sĩ mà.

Đến lúc này thì tôi thay đổi hoàn toàn thái độ. Lần đầu tiên thấy một gã trai đang yếu đuối trước mặt tôi. Tôi rút cánh tay vừa được tự do, kéo đầu anh thật gần.

Tôi bắt đầu hôn lên trán. Khẽ xóa giọt nước mắt còn lăn dài trên má anh. Tôi cố gắng yêu thương anh bằng trái tim của một người phụ nữ.

Chắc cũng mất khoảng 15 phút để cái không khí này nguôi bớt đi. Tôi bắt đầu hỏi anh.

Hóa ra anh đã tốt nghiệp chương trình sau đại học tại trường Berkeley. Anh về Việt Nam và cưới vợ. Một người bạn khá thân với anh thuở đi học cùng. Sau khi bé gái ra đời, không phải cô ấy bị chứng trầm cảm sau sinh mà lại là anh. Anh không hiểu cái quái gì đang xảy ra với mình, và anh tìm đến chất kích thích, chỉ mong sao cô ấy có thể hài lòng về anh. Nhưng càng lúc anh càng lún sâu vào thứ mà người ta cho là nó không thể nghiện được. Cô ấy rời xa anh.

Anh là con trai duy nhất của hệ thống nhà hàng Thiên Vương Tửu tại Sài Gòn. Anh để tuột mất hạnh phúc mà lúc trước anh cho là nó thuộc về mình.

Cho tới cái ngày định mệnh, anh đã gặp tôi. Anh nói, chính cá tính mạnh mẽ của tôi, và đôi mắt nâu thăm thẳm, đầy trắc ẩn và cả công việc mà tôi đang làm. Anh có thể hi vọng mong manh rằng tôi sẽ cứu được anh.

Anh nói rằng khi lý trí của anh còn có thể lên tiếng có nghĩa rằng anh không được từ bỏ niềm tin. Nhưng niềm tin lại là thứ con người ta dễ đánh mất nhất.

Tôi đã ngã vào vũng lầy khó khăn nhất trong cuộc đời. Công việc của tôi dường như bị bỏ dở vì cái bệnh nhân này. Tôi bắt anh phải lao động như một người bình thường. Bắt anh ăn uống một cách điều độ và tham gia những chương trình hữu ích. Kéo anh vào số đông để anh có thể từ giã tiếng mời gọi nơi vũ trường.

Anh cũng vật vã, đòi hỏi và nhiều lúc còn nổi khùng với tôi. Nhưng tôi muốn giúp anh. Tuy vậy những lời nói của cô gái cứ in hằn trong tâm trí tôi.

Có một ngày nọ tôi và anh tới thăm con gái và vợ. Ai cũng tỏ ra hạnh phúc, duy chỉ có tôi là cảm nhận về sự ra đi sắp tới. Tôi đã chuẩn bị vali để đi khỏi cuộc đời của anh. Tôi không muốn bước chân vào hạnh phúc giang dở, khi cả anh và cô ấy vẫn còn khả năng quay lại.

Tôi quyết định đi du học.

Lần cuối cùng tôi nói tạm biệt với ngôi nhà tự động hóa, và ánh đèn vụt tắt trước lúc tôi bước ra. Nơi này sắp có một sự đoàn viên. Tôi mỉm cười và bước đi.

Có bất ngờ không khi người kéo tay tôi ở lại không phải anh mà là cô ấy. Cô ấy dịu dàng trong bộ váy màu tro hoa hồng và những lời nói rất chân thành.

- Đừng từ bỏ nơi này, nơi mà hai người đã trải qua thật nhiều khó khăn. Tôi đã yêu một người khác, chính là Jack. Chúng tôi sẽ định cư tại Canada. Tạm biệt em và mong hạnh phúc ở lại thật lâu với hai người.

Lúc này thì anh cùng Jack xuất hiện.

Hạnh phúc thêm một lần nữa tới rất vội.